

IONEL MOHÎRȚĂ

DINCOLO DE PERCEPȚIA OBÎȘNUITĂ

SCOATEREA DIN ASCUNDERE A REALITĂȚII

EDITURA HERALD

București

CUPRINS

Introducere	9
I. Dimensiunile informaționale și energetice umane	22
I.1. Către un numitor comun al caracterelor viului	22
I.2. Dimensiunea informațională	23
I.3. Dimensiunea energetică	25
I.4. Memoria senzorială și procesele semantice inconștiente	28
I.5. Metoda electronografiei	33
II. Biocomunicare și biosistem	36
II.1. Psihotronica – Definiție, domenii principale	36
II.2. Comunicarea mută (telepatia)	43
II.3. Explorarea la distanță (telepercepția)	52
III. Organizarea structural-dinamică a psihicului	56
III.1. Niveluri structural-funcționale și relațiile dintre ele	56
III.2. Procese defensive ale Eului	68
III.2.1. Falsificarea protectoare	68
III.2.2. Evitarea situațiilor conflictuale	73
III.2.3. Descărcarea psihică în condiții de suprasolicitare	75
III.2.4. Compensarea realităților indezirabile	79
III.3. Sistemul de credințe	84

IV. O scurtă privire asupra percepției subliminale	98
IV.1. Introducere în percepția subliminală	100
IV.2. Înregistrarea percepției subliminale	104
IV.3. Terapia Subliminală.	110
IV.3.1. Tratarea dependențelor prin Terapia Subliminală	121
IV.3.2. Tratarea depresiei prin Terapia Subliminală	124
IV.3.3. Tratatamentul durerii cronice prin Terapia Subliminală	128
IV.4. Alte tipuri de percepție	139
V. Metode transpersonale de dezvoltare a percepției	152
V.1. Metode ale vederii la distanță	158
V.2. Realitatea cuantică	175
V.3. Conștiința biofizică	178
V.4. Activarea vederii la distanță	181
VI. Hărțile conștiinței	184
VI.1. Conștiință versus conștiință	186
VI.2. Conștiința la Ken Wilber	197
VI.3. Niveluri de conștiință la David R. Hawkins	212
VI.4. Conștiința ca Lumină coerentă	217
VI.5. Stările de conștiință amplificată	223
VI.6. Percepția psihotanutologică și ochiul minții	233
Concluzii	245
Bibliografie	261

INTRODUCERE

Oamenii au obiceiul să declare asta este sau asta nu este, dar pentru cel care percepe conform adevărului și înțelepciunii cum se produc lucrurile în această lume nu există asta nu este. Iar pentru cel care percepe într-un adevăr și înțelepciune cum pier lucrurile în această lume, pentru acela nu există asta nu este.

Buddha – Samyutta Nikaya

De multă vreme îmi venise ideea să scriu această carte. Mă frământau unele întrebări cum ar fi: Cât de departe putem percepe realitatea? Ce este realitatea? Ce este conștiința? Ce este adevărul? Ce este observatorul launtric? Așa că m-am pus pe treabă, ca să deslușesc sensul ascuns al acestor întrebări, întrucât cercetarea este calea care duce la cunoaștere.

În această carte vom înțelege ce putem face noi, oamenii, în privința scoaterii din ascundere a realității, așa cum arăta Heidegger în definiția adevărului. În opinia lui Heidegger (Heidegger, 2002), *aletheia* este adevărul și chiar mai mult decât atât (mai mult decât ce se înțelege în sens modern prin adevăr). La greci, ne spune Heidegger, opusul lui *a-letheia* (starea de neascundere) nu este *lethe* (ascunderea) așa cum ar părea normal, ci *pseudos* (falsul).

Aletheia, ca adevăr, la fel ca alte concepte esențiale ale filosofiei, se pretează la o multitudine de interpretări: *aletheia*

înseamnă stare-de-neascundere; starea-de-neascundere ne trimite cu gândul la starea de ascundere, la ascundere, la ceea ce este ascuns, la cine și de ce ascunde, la cum se petrece ascunderea, pe cine privește ascunderea. Analizând semnificația noțiunii de ascundere se constată atât existența unor conotații negative, de felul mascării, acoperirii, învăluirii, cât și a unor sensuri pozitive, de felul conservării (ascundere în vederea conservării), încredințării, ocrotirii, lăsării în seama cuiva. Starea de neascundere, prin intermediul prefixului „ne-” (ce corespunde grecescului a de la *a-letheia*), sugerează o înlăturare, o suprimare a ascunderii. De notat că limba română cunoaște și ea o formă similară, respectiv prefixul „a-”, care corespunde cel mai adesea unui „fără”, dar și lui „ne-”; înțelegerea lui „a-” ca fără, poate oferi un plus de sens dacă ne gândim la forma „fără ascundere”. Adevărul este starea de neascundere; adevărul este de dorit. Dacă este de dorit starea de neascundere, pare greu de înțeles la ce mai este necesară adăpostirea (ascunderea) a ceea ce este dez-ascuns. Poate exista o tentă inițiatică: ceea ce este dez-ascuns va fi re-ascuns (adăpostit) sub altă formă, pentru a permite accesul numai celor inițiați. Gândit de pe această poziție, accesul unor neaveniți la înțelegerea ființei este restricționat, expunerea ființei ca deschisă, descoperită, arătarea ființei pot fi înțelese ca fiind rezervate doar celor care o caută. Altfel, s-ar ajunge la o banalizare a ființei. Paradoxal, una dintre modalitățile de ascundere a ființei deschise inițial o poate constitui tocmai arătarea acesteia; în acest fel, cei mulți, pradă curiozității, vor trece rapid peste această deschidere a ființei, neobservând-o și trecând-o în uitare. Starea de ascundere poate sugera totodată și o activitate, un efort, o dispută, depuse pentru a scoate din ascundere, și o sugestie mai depărtată pentru păstrarea în starea-de-neascundere, având ceva dinamic în înțelegerea sa. Acum cred că subtitlul acestei cărți este mai clar.

Pe de altă parte, este destul de dificil, dar în același timp destul de incitant să ne dezvoltăm simțurile și să ne căutăm Sinele. Oare putem noi să ne prindem în acest dans, să traversăm Cerul și să înțelegem veritabila natură a Realului? Ne aflăm în situația în care nu ne putem desprinde de corporalitate, dar nici nu putem să ne identificăm cu corpul nostru. Autoînțelegerea omului cuprinde posibilitățile umane și nu propria ființă. Ori de unde ai privi, vezi negreșit în om instinctul de experimentare a Sinelui rezonant, aș putea adăuga.

Era seară și eram acasă. Îmi propusesem să experimentez privirea asupra unui punct fix, mai precis asupra unor sfere de diferite culori (R.O.G.V.A.I.V. - culorile vizibile) lipite pe coli de hârtie albă, în scopul de a vedea, prin concentrare, luminozitatea ce se creează în jurul lor. Doream cu ardoare să observ „invizibilul”. Am urmărit aproximativ o oră scintilațiile din jurul sferelor în deplină liniște. Eram sigur că ceva se petrece, pentru că sferele luminoase de culori complementare celor de pe foile de hârtie, dansau. Am încercat și am reușit să adun mai multe sfere luminoase într-una singură. Am menținut-o un timp în același loc și apoi, din cauza efortului depus, am adormit.

Dimineața, când am deschis ochii, am avut o mare surpriză, experimentul realizat de mine înainte de adormire, după sugestia unui fizician australian pe nume Tom Chalko, a dat rezultate. Privind din pat către fereastră, am văzut aerul din cameră plin cu un fel de celule. Era un fel de imagine la microscop a unui țesut. Tot aerul era plin, translucid și vibra. Nu găseam niciun fel de gaură în el, dar prin el, cu toate că vedeam această structură, vedeam și obiectele îndepărtate (șifonier, ușă, televizor etc.). Era o trăire pe care nu o mai avusesem. Era vidul umplut cu sens. Mi-am spus atunci că, probabil în adâncul fără sfârșit al spiritului, în Sine, se află o rezonanță aparte. Simțeam prin

propria respirație că universul este angajat într-un dans cosmic gigant. Există totuși o anxietate existențială datorită procesului de percepție neobișnuită. Toate cercetările mele de până atunci, din fizică, biologie, psihologie etc., nu erau însușite în acest mod. Experiența a fost într-adevăr copleșitoare. Nu era doar o bucurie în plus, adăugată la miile de bucurii din viața mea, ci era o surpriză și o uluire. Mi-a trecut prin minte în acel moment că nu purtasem niciodată ochelari și deci nu aveam probleme cu vederea. Aveam un sentiment ciudat, cu toate că celulele aerului vibrau, eu eram de *cristal*. Nu mă puteam mișca, dar urmăream cu atenție mișcarea lor. Nu cumva universul se învâрте în jurul meu, și nu invers? Mi se părea logic ca punctul care observă mișcarea universală să fie stabil; nu universul mă analizează pe mine; el se mișcă. Deci geocentrismul nu a murit. Probabil era stupefacția în plină manifestare care mă atenționa că, pentru gândirea comună, contradicția ireconciliabilă vine din aceea că trebuie să ne folosim de limbaj pentru a comunica experiența interioară, care, în esența sa, transcende limbajul.

Întreaga realitate apărea ca un tot nedivizat, totul era unit, erau forme fluide ale realității și probabil încercam un sentiment de frustrare pentru că nu puteam să încadrez asta în categoriile fixe create de mentalul meu. Simțeam cum din ignoranță concepeam de obicei lumea perceptibilă ca pe o lume divizată în individualități separate, căutând să mă agăț de formele pe care le credeam imuabile, dar care, cum simțeam acum, erau supuse trecerii. Aveam totodată sentimentul că această compoziție e fântâna veșnică a vieții de la care nimeni nu pleacă însetat sau doar pe jumătate sătul. Mă tot întrebam: să fie aceasta Calea? Unicul? Realitatea ultimă? Indefinibilă? Întregul care le conține pe toate? Mi-ar fi oare ușor dacă mă las dus de acest mers al Naturii, al Cerului și al Pământului, să cunosc lumea întreagă?

Oricum, după cum am simțit, timpul a fost dilatat poate din cauza călătoriei dincolo de contradicțiile aparente. Era un foc veșnic care se aprinde și se stinge cu măsură. Spontaneitatea mea acționa în armonie cu natura, aveam încredere în intuiție, acea capacitate a minții care nu are nevoie să forțeze Eul propriu, nici lumea înconjurătoare pentru ca natura să nu fie perturbată. Era poate o nefăptuire la care asistam. Nefăptuirea nu înseamnă a nu face nimic, ci a face ceea ce este natural, pentru ca natura să nu fie perturbată. Căci, prin nefăptuire, nicio faptă nu rămâne nefăptuită. Această observație a perfecte unități în fața mea s-a manifestat ca o spontaneitate constantă. Există probabil trei feluri de zguduiri: zguduirea cerului, care este tunetul, zguduirea destinului și zguduirea inimii. În experiența mea se pare că am permis zguduirii destinului să se transforme în mișcare a inimii. Să fi poposit eu, călătorul, într-un adăpost pătruns de blândețe și de asigurarea unei inimi întărite în ea însăși? Să fie acestea adevărata seninătate și adevăratul repaus, când împotrivirea lăuntrică este învinsă? Din câte mi-am dat seama, vântul care, sus, rățăcește pe deasupra apelor, care le împrăștie și le dizolvă în spumă și stropi, era forța Sinelui meu cuprins de un fior sacru în fața eternității al cărei frate era.

După această experiență am simțit o mare dorință de a fi natural, cu mișcări lipsite de efort. Sinele meu rezonant era în armonie atât cu interiorul meu, cât și cu mediul, Sinele care rezonază, care se află pe aceeași lungime de undă cu tot ceea ce l-ar putea influența și care, prin rezonanță, se adaptează și crește totodată sub influențele pe care le suportă. Aruncasem piatra în lac și acum priveam undele. Probabil că era Sinele aflat cel puțin în vârful piramidei trebuințelor, dacă nu dincolo de acesta. Totuși, era ceva timp de când nu mai viețuiam în imediat; simțeam cum am început să consum din porția veșniciei; o simțeam cum se

resoarbe din mine ca gălbenușul din „oul dogmatic”, în embrionul vital ce va zbura într-o zi afară. Prezența aceluia moment a fost atât de înfricoșătoare, încât nu poate fi decât veșnică. Sau: tocmai fiindcă e veșnică este atât de cumplită.

Studiind mai apoi unitatea lumii din perspectiva fizicii cuantice, am văzut că elementele constituente ale materiei și fenomenele în care acestea sunt implicate, sunt interconectate și interdependente; că nu pot fi înțelese ca entități separate, ci doar ca părți ale întregului. Personalitatea infinită a Omului cuprinde Universul. Nu există nimic care să nu poată fi depășit de personalitatea umană și acest fapt dovedește că adevărul universului este adevărul Uman. Iată, ca exemplu, un fapt științific: materia este compusă din protoni și electroni, cu spații între ei; și totuși materia este solidă. În același mod, umanitatea este compusă din indivizi; iar între ei există legătura raporturilor umane care conferă lumii omului o vie solidaritate. Întregul Univers este legat de noi într-un fel asemănător, este un univers uman. Am urmărit acest lucru în artă, literatură și conștiința religioasă. Era clar că în sufletul meu rămăsese o tensiune care mă împiedica să mai am de-a face cu starea de mediocritate, o motivație care se ridică peste nevoile de bază.

M-am surprins adesea vizând eficiența gândirii mai mult decât certitudinea și bucuria existenței ei. M-am temut adesea pentru acest „organ” metafizic, transplantat în structura fizică a omului, m-am îngrijit peste măsură de soarta ei, uitând că gândirea, oricât de fragilă, este totdeauna suverană. Este ca și când te-ai îngrijora de soarta lui Dumnezeu. Probabil că este un reflex al materialismului, singura realitate dominantă timp de două secole, de care-i greu să scăpăm.

Și totuși, în acea dimineață, la lumina unui fulger rătăcit din Dincolo, am văzut în lumea aceasta universul realităților gândirii. Mi-am adus aminte de unul dintre principiile psihologiei sinergice (Ion Mânzat, 1999, p. 154) care ne atenționează că „pro-

cesele se dezvoltă împreună și deodată, unele prin altele”, și nu „unele după altele”. Celulele aerului văzute de mine într-adevăr așa lucrau. Aceste fenomene arată cum universul ne tachinează uneori și ne face să ne întrebăm ce se petrece?

Mai apoi, am observat că este posibilă armonizarea conștiință cu toate influențele exterioare prin exercițiul propus de Ken Wilber (1985, pp. 123-138) și prezentat de Ion Mânzat (2002, p. 151), prin care se conștientizează non-identificarea Sinelui rând pe rând cu trupul, dorințele, emoțiile și gândurile mele. Practicând acest exercițiu, avem ocazia să cuprindem cu mintea transcendentul, să-l vedem viu în noi, în viața noastră, în munca și mediul nostru de viață. Adânc îngropată în ființa fiecăruia dintre noi se află mitologia transcenderii. Inconștientul colectiv („mintea strămoșilor noștri cărunți”) nu este individual, nici personal – cum era inconștientul freudian – ci supra-individual, transpersonal, transcendent (I. Mânzat, 2000; L. Mitrofan, 2000). Dar iată cum descrie această metodă de transcendere Ken Wilber, supranumit de lumea științifică americană, *Einstein al conștiinței* (p. 128-129):

Observă, în primul rând, semnele distincte ale Sinelui transcendent: el este un *centru* și în același timp o *întindere vastă de conștiință*, detașat în mod creativ de mintea, corpul, emoțiile, gândurile și simțămintele personale. Dacă vrei să încerci să instruiești acest Sine transcendent din adâncul tău, care merge dincolo de tine, acel „tu” care nu ești tu, încearcă așa:

Să reții în gând următoarele, încercând să înțelegi, într-un mod cât mai viu posibil, sensul fiecărei afirmații:

- Am un corp, dar eu nu sunt corpul meu. Îmi pot vedea și simți corpul, iar ceea ce poate fi văzut și simțit nu este adevăratul Văzător.

I

DIMENSIUNILE INFORMAȚIONALE ȘI ENERGETICE UMANE

Știința este generată și dedicată cercetării libere: ideea că orice ipoteză, oricât de ciudată, merită să fie luată în considerare. Suprimarea ideilor incomode este comună în religie și politică, nu în calea spre cunoaștere, nu în știință.

Carl Sagan (1985, p. 74)

I.1. CĂTRE UN NUMITOR COMUN AL CARACTERELOR VIULUI

„Știința este nu doar compatibilă cu spiritualitatea; ea este o sursă profundă a spiritualității”, ne spunea Carl Sagan. Simpla dorință de a gândi un obiect sau fenomen, de a-i înțelege originea, proprietățile, rostul, începe să aibă o șansă odată cu observarea lui sistematică.

După Wittenberger (Wittenberger, 1981) specificul sistemelor vii ar consta în două trăsături specifice:

- 1) sunt sisteme antientropice, reglate homeostatic și metastabil;
- 2) sunt înzestrate cu capacități de activitate, spontaneitate și anticipație.

Același autor propune următoarea definiție a vieții, după un proces de reducere a unor caractere la cele mai generale și esențiale posibile, astfel: „acea formă de mișcare a materiei care

se desfășoară în sisteme deschise și autoreglate” sau „în sisteme cu schimb de substanță, de energie și de informație”.

După V. Săhleanu (Săhleanu, 1964), specificul sistemelor vii constă în „caracterul lor stohastic, oscilator, neliniar, deschis, antientropic și informațional”.

Alții văd specificul viului „în stabilitate, optimalitate și o anume maleabilitate” (Pfeifer, 1966), faptul că organismele vii sunt evolutive și se dezvoltă (Lothar, 1965), că au „un caracter finalizat și capacitate de reducere (vezi limita Hayflick), în sens de reduplicare, nu de regenerare” (Pantin, 1972), că au capacitate de autoconservare (ontogenetică, filogenetică și evolutivă), înțelegă și ca autoreparare, capacitate ce-i conferă sistemului viu un anumit grad de autonomie (Drăghici, 1972), că sunt sisteme cibernetice cu reglare automată a organizării sau că se disting prin proprietatea de duplicare identică autonomă (Korner, 1974).

1.2. DIMENSIUNEA INFORMAȚIONALĂ

Analizând importanța schimburilor informaționale în lumea vie, D.C. Dulcan (Dulcan, 1990), afirma: „Nu putem concepe viața ca fiind posibilă la orice nivel de organizare, inclusiv monocelular, fără ca biosistemul să dispună de capacitatea de a sesiza mediul, adică de a emite, a primi și de a prelucra informație”.

Astfel informația este privită ca o succesiune discretă sau continuă de evenimente măsurabile, repartizate în timp sau ca o suită de mesaje despre variațiile mediului intern sau extern.

Vastitatea universului nu compensează minusculul lumii unui organism viu. De ce? Pentru că trecând de la neviu la viu se produce o deplasare a accentului calitativ. Cum se face că dimensiunile cosmice nu oferă, la enorma cantitate de materie ce o contribuie, ceea ce oferă o simplă celulă, acea infimă „gră-măjoară de materie pe care viața vine s-o mângâie o clipă”.

La cel mai simplu organism viu „indicele de structurare”, rezultat al relației dintre „gradul de organizare” și „complexitatea sistemului” (Wittenberger, 1980) este mult superior oricărui alt sistem neviu. Aceasta determină un conținut informațional corespunzător mai bogat.

Importantă este înțelegerea faptului că deplasarea accentului pe „orizontul informației” (Săhleanu, 1973) a dus la o modificare evolutiv neliniară a semnificațiilor generate corespunzător.

După ce cibernetica a făcut primul pas important în abordarea realității prin prisma informației, fizica modernă pare a fi pe cale de a-l face pe al doilea, întrezărindu-se perspectiva unei noi paradigme în cunoaștere. Și asta tocmai pentru că înțelegerea prin fizică a realității se lovește de paradoxuri, se poate spune - foarte grave, acestea fiind „puse cu măiestrie în evidență de John Archibald Wheeler care spera într-o fizică bazată pe informație” (Drăgănescu, 1993).

„S-ar putea deci ca unitatea forțelor fizice din univers să aibă o origine informațională, fără a reduce forțele la informație, dar fiind determinate de informația profundă”, conchide V. Săhleanu (Săhleanu, 1973) ca răspuns la întrebarea „Mai putem privi lumea numai prin fizică?”

Tom Stonier (1990) – spune M. Drăgănescu –, făcând afirmația „informația este proprietatea de bază a universului”, cere o reinterpretare a fenomenelor fizice în lumea conceptului de informație. El propune, de asemenea, o deosebire între informația fizică și informația mentală și se întreabă dacă există particule elementare de informație pe care le numește „infons” (infoni = particule fără masă și energie).

M. Drăgănescu susține „înțelesul ortofizic al informației care oferă posibilitatea unor puncte noi de vedere, pe care le caută și lumea anglo-saxonă, și lumea chineză”.

Dialectica relațiilor cantitate-calitate ne ajută să înțelegem că amplificarea cantității a fost, în cazul viului, convertită într-o amplificare a gradului de organizare și de complexitate, adică în noi calități specifice. Aceasta duce la o mărire a vitezei evoluției (un bun exemplu este perfecționarea capacității de reglare homeostatică bazată, în bună măsură, pe perfecționarea mecanismelor de prelucrare a informației cantitativ și calitativ), văzute „ca o progresivă exprimare de esențe, ca o creștere a penetranței acestora și nu ca o complexificare prin diferențiere, integrare și achiziție de nou” (Săhleanu, 1973).

Fiecare nou grad de creștere a indicelui de structurare duce la noi proprietăți, noi posibilități făcând ca *rampa* de lansare către noi cuceriri de semnificație să fie perfecționată. Dezvoltarea posibilităților, performanțelor creierului nu s-a făcut printr-o continuă dezvoltare a masei sale (masa unui creier actual este mai mică decât cea a omului din Neanderthal!), ci a creșterii complexității interconexiunilor nervoase.

Ceea ce noi numim astăzi „câmp informațional universal”, care concentrează „modelele informaționale morfogenetice ale lumii obiective” (Dulcan, 1990), nu reprezintă o idee nouă sau un concept de ultimă oră. Începând cu filosofile orientale și cu „lumea ideilor” a lui Platon, diverși autori și diverse științe au cochetat, într-un mod mai mult sau mai puțin explicit cu această idee, în demersul lor de a surprinde realitatea în esența sa.

1.3. DIMENSIUNEA ENERGETICĂ

Este lesne de înțeles că în caracterizarea viului trebuie să figureze și aspectele energetice, căci, ca orice mașină, sistemul viu funcționează pe baze energetice, principala sa sursă de energie fiind soarele.

Dacă în privința faptului că aceste sisteme funcționează numai când sunt traversate de un flux energetic, viul nu diferă de neviu, deosebiri apar la nivelul performanțelor convertirii unor forme de energie în altele și a randamentelor obținute în folosirea energiei în diverse compartimente. Este știut că eforturile bioinginerilor și biotehnologiilor de a „copia brevete” ale naturii s-au soldat cu multe succese, dar niciodată aparatele rezultate nu au putut egala organismele vii în ce privește randamentele obținute. Se pare că superioritatea în exploatarea energiei, la organismele vii, rezultă din faptul că toate fazele acestei exploatare – captare, stocare, convertire, eliberare, folosire – sunt realizate de dispozitive moleculare al căror randament este mai ridicat decât orice dispozitiv, obiect miniaturizat, realizat de biotehnologie.

Dar superioritatea „mașinilor vii” mai are și un alt izvor, și anume mecanismele moleculare prin care se realizează metabolismul și care constituie un model de economisire de energie, neegalat într-un sistem neviu.

Progresul evolutiv are și un criteriu energetic: accentuarea evolutivă a capacității relative de producție energetică (raportul dintre lucrul realizat și produsul dintre timp și masă) (Wittenberger, 1961). Creșterea valorii acestui raport conferă o disponibilitate energetică superioară și o „manipulare mai rapidă a energiei”, ceea ce se traduce, în primul caz, prin posibilități superioare și diversificate, chiar dacă acestea trebuie plătite cu o scădere a randamentelor și, în al doilea caz, prin posibilități reactive superioare. Dintre programele achiziționate, în care intervin elemente cu coloratură „rațională”, și cele transmise ereditar, cu caracter instinctiv, ultimele îndeplinesc cele mai bine scopurile speciei, și mai puțin pe cele ale individului.